

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 č.j. OAM-16/ZA-ZA06-PA03-2011, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě žalobu proti rozhodnutí žalovaného, které je blíže specifikováno v záhlaví a v žalobě uvedl následující žalobní body:

1. došlo k porušení ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci,

2. došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy,

3. došlo k porušení § 77 odst. 2 správního řádu, neboť rozhodnutí trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným,

4. splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu hrozby zbavení osobní svobody s ohledem na jeho příslušnost ke společenské skupině homosexuálů,

5. došlo k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání, článku 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a článku 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod,

6. tvrzení žalovaného na str. 7 napadeného rozsudku nemají ve spise oporu, neboť před odjezdem v r. 2007 ve své vlasti měl problémy se soukromými osobami. Existence důvodných obav z pronásledování má složku objektivní a subjektivní a žalovaný se subjektivní složkou vůbec nezabýval. Nesouhlasí dále s tím, že žalovaný za jediný důvod o udělení mezinárodní ochrany považuje legalizaci pobytu, avšak tato skutečnost nemá oporu ve spise, neboť ze spisu je zřejmé, že má obavy z jednání rodiny jeho kamaráda, který se zabil při autonehodě v r. 2002,

7. okolnosti skutkového stavu tak odůvodňují podání jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto rozhodnutí o nepřípustnosti jeho žádosti je vzhledem k uvedeným argumentům nezákonné. Nové skutečnosti a zjištění v podobě nyní předkládaných nových důkazních materiálů se vztahují k důvodům, pro které žádá již od počátku první azylové procedury. Předmětné ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu není koncipováno pro to, aby byl žadatel nucen konstruovat nové důvody obav, není tedy povinností, aby žadatel uváděl skutečnost absolutně bez vztahu k předchozím azylovým důvodům. Naopak jde o speciální úpravu možné obnovy řízení, aby žadatel mohl podložit své důvody nově vyvstalým či zjištěným skutečnostem, které v předchozím řízení nebyly dostatečně prokázány. Žalobce současně v žalobě navrhl přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s.r.s. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc, aby byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] Žalobce v doplnění žaloby ze dne 12.3.2012 opravil některá pochybení své žaloby sepsané 7.3.2012 a došlé zdejšímu soudu 9.3.2012 např. tím, že ve své žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2012 na str. 2 nesprávně uvedl jako důvod „hrozby zbavení osobní svobody z důvodu příslušnosti ke společenské skupině homosexuálů, podrobněji níže“ došlo nedopatřením k tomuto tvrzení, když správně má být „také mám za to, že mé vycestování by bylo porušením ust. § 14a odst. 2 písm. d), a to z důvodu, že článek 8 Evropské úmluvy představuje mezinárodní závazek České republiky, a proto je v rozporu s tímto závazkem, abych byl nucen vycestovat do země původu, když mám na území ČR mnohaletou přítelkyni, se kterou mám dítě, které je občanem České republiky“.

[3] Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 23.4.2012 uvedl, že správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Skutečnosti uvedené žadatelem v průběhu stávající procedury jsou shodné s těmi, pro které již žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Otázka vycestování žalobce byla posouzena jak v předešlém řízení, tak i nyní a správní orgán dospěl k závěru, že navrhovateli ve vlasti nehrozí žádná újma uvedená v § 14a odst. 2, neboť on sám seznámil správní orgán s tím, že neměl ve vlasti před odjezdem v r. 2007 žádné problémy se státními orgány či soukromými osobami. Dále v tomto vyjádření správní orgán uvedl, že momentálně na Ukrajině neprobíhá žádný mezinárodní či vnitřní konflikt. Žalobce neuvedl v současně vedeném správním řízení žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení, a proto žádost byla posouzena jako nepřijatelná dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil jako nepřijatelnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) cit. zákona. Dále ve výroku uvedl, že podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný s odkazem na obsah žaloby a pohovoru ze dne 24.1.2012 uvedl, že jmenovaný požádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany 21.7.2008, přičemž za důvod odjezdu z vlasti označil to, že na Ukrajině již nikoho nemá a chtěl by žít v ČR se svou manželkou D. K. V České republice neúspěšně žádal o trvalý pobyt, prokazoval se pod jinou totožností D. a byl odsouzen k vyhoštění. Na Ukrajině neměl žádné potíže se státními orgány ani se soukromými osobami. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 15.4.2009 nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany a jmenovaný nevyužil možnosti napadení tohoto rozhodnutí, které tak nabylo právní moci dne 28.4.2009. Správní orgán veškeré skutečnosti, které jmenovaný v průběhu současného řízení, v pořadí již druhého, uvedl, posoudil nejen v jejich vzájemné souvislosti, ale i ve srovnání s tvrzením předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na současné tvrzení správní orgán vyhodnotil důvody opakované žádosti za shodné s předcházejícím řízením a dospěl k závěru, že jediným motivem současné žádosti je snaha zlegalizovat v České republice svůj pobyt, aby nebyl nucen se vrátit na Ukrajinu, kde se obává pouze absence bydlení. Jmenovaný neuvedl žádný nátlak na svou osobu, kterému by na Ukrajině měl čelit. Správní orgán je přesvědčen, že opakovaná žádost je pouze spekulací, která má jmenovanému umožnit nové projednání motivů jeho žádosti s jediným cílem, a to snaha legalizovat svůj pobyt. V prvním řízení o mezinárodní ochraně se správní orgán zabýval také soukromou a rodinnou situací jmenovaného v době, kdy zde měl manželku. V současné době je toto manželství rozvedeno a jmenovaný žije s novou přítelkyní a jejími dětmi, což považuje za překážku svého vycestování. Skutečnosti sdělené žadatelem správní orgán neshledal důvodnými proto, aby jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Správní orgán se zabýval i problémem, hrozí-li jmenovanému v případě návratu do vlasti uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující

zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dospěl však k závěru, že taková újma mu nehrozí, neboť žadatel nebyl před odjezdem v r. 2007 stíhán státními orgány či soukromými osobami a dle aktuálních informací neprobíhá na Ukrajině žádný mezinárodní či vnitřní konflikt.

[5] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce poprvé podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21.7.2008, ve které uvedl, že ani on ani nikdo z jeho rodiny nebyli nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace. Vlast opustil dne 27.8.2007 z důvodu, že na Ukrajině nemá nikoho, jeho sestra s matkou žijí nyní v Chorvatsku, v České republice má bratra a manželku, a proto přijel. Za důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl sloučení rodiny, neboť by zde chtěl s manželkou žít. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 28.7.2008 dále uvedl, že se oženil v r. 2007 v ČR. Do České republiky přijel v r. 1996, 1997, pak dostal zákaz pobytu a znovu přijel až v r. 2005, vždy jako turista na dobu 2 – 3 měsíce. Seznámil se s D. K., kterou si v září 2007 vzal za ženu. Poslední vízum bylo na dobu 30 dnů, nejprve mu bylo prodlužováno na 2 měsíce, dále už mu pak byla žádost zamítnuta a tak požádal o trvalý pobyt. Dříve používal příjmení D., pod tímto příjmením se narodil, později zjistil, že to nebyl jeho biologický otec a tak v r. 2005 změnil příjmení na příjmení matky. Jako hlavní důvod posledního odjezdu z Ukrajiny uvedl, že měl zde rodinu, jel na návštěvu, pak si zde našel přítelkyni, kterou si vzal. S manželkou se seznámil v r. 2006 v baru v Olomouci. Svatební obřad se konal ve Velké Bystřici na zámku. Dále uvedl, že jeho manželka pracuje jako sekretářka v Hotelu Flora v Olomouci. Manželka má dvě dcery, jedna má 21 let, která žije se svým přítelem, mladší je K., má 16-17 let. Dále uvedl, že na Ukrajině neměl žádné potíže se státními orgány ani se soukromými osobami. Správní orgán rozhodl dne 15.4.2009 tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu a rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.4.2009. Součástí spisu je i rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 5.6.2008 č.j. 1T 127/2007-36, z kterého zjištěno, že M. M. K., dříve D. nar. X je vinen, že dne 24.5.2005 a opětovně dne 28.8.2007 přicestoval pod novým jménem K. na území ČR a dne 22.9.2007 v Olomouci uzavřel sňatek a podal žádost o trvalý pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny, a to přesto, že mu byl rozsudkem OS v Olomouci ze dne 22.12.1997 sp. zn. 1T 291/97, který nabyt právní moci 22.12.1997, uložen mimo jiné trest vyhoštění z území ČR, kdy dle sdělení OS v Olomouci ze dne 15.11.2007 tento rozsudek nebyl amnestován, tedy mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že se zdržoval na území republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění, čímž spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona, za což byl odsouzen podle § 171 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 let.

[6] Dále ze správního spisu zjištěno, že druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 18.1.2012, ve které pod jménem M. K., dřívější jméno D., uvedl, že nikdy, ani nikdo z rodiny, nebyli členem politické strany či jiné organizace, vojenskou službu vykonával v letech 1992-1994. Ukrajinu opustil 27.8.2007, neboť měl rodinu v ČR, na

Ukrajine nikoho nemá, matka žila se sestrou v Chorvatsku a v ČR měl zajištěnou práci. Také v r. 2001 měl autonehodu, při které zemřel muž a jeho rodina je na něho našťvaná. Jako důvod o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce žít na území ČR se svou rodinou, družkou a synem, jeho bratr bydlí kousek od nich a manželka a syn jsou české státní příslušnosti. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany 24.1.2012 uvedl, že jeho advokát napsal žádost prezidentovi a na Okresní soud v Olomouci, aby bylo zrušeno jeho doživotní vyhoštění. Žádosti byly podány 5.1.2012. Vyhoštění dostal v r. 1997, protože mu propadla platnost vouchery a on z ČR neodjel. V té době se podle platného zákona dávalo za to vyhoštění na dobu neurčitou, v r. 1998 došlo ke změně zákona a od té doby se dává na dobu určitou, max. 10 let. Jako novou skutečnost uvádí, že má přítelkyni, se kterou má dítě – syna N. a chtěl by s nimi zůstat v ČR. Jeho přítelkyně se jmenuje J. P., nar. X a bydlí v O. u P. č. X. Seznámil se s ní v průběhu jeho prvního řízení o azyl, prodávala byt, stěhovala se do koupeneho domu a už na vánoční svátky v r. 2008 společně bydleli. Dne 12.1.2010 se jim narodil syn N.. Syn však má příjmení po matce, neboť nejsou spolu sezdáni. S přítelkyní nemůže uzavřít sňatek, neboť nemá všechny potřebné doklady, výpis z rejstříku trestů a potvrzení, že není na Ukrajině ženatý. Nemůže na Ukrajinu odjet, protože by se nemohl vrátit zpět z důvodu vyhoštění. Jako důvod současného azylového řízení uvedl, že tím chce dosáhnout, aby zde mohl zůstat s rodinou, aby se mu pomohlo zrušit vyhoštění. Společně s nimi ještě žije dcera přítelkyně N., ve stejné vesnici žije jeho bratr s manželkou a dcerou, ti zde mají trvalý pobyt, bratr je podnikatel a jsou tady od r. 1996. Dále tu žijí jeho dvě sestřenice, jeho dva strýcové, na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Dům, ve kterém bydlel, je prodaný. Dále uvedl, že na Ukrajině ještě žije jeho matka a mladší sestra. Jeho přítelkyně s ním na Ukrajinu nemůže odjet, neboť má zde dceru, která má 14 let. Dále uvedl, že v r. 2002 měl na Ukrajině havárii, při které zemřel jeho kamarád, jeho rodina ho obviňuje z této události, neboť on auto řídil, ale jeho jediná vina však spočívala v tom, že v nákladním autě sedělo o jednu osobu více, proběhl o tom i soud. Pokud se týká jeho prvního manželství, to se rozpadlo z důvodu, že manželka nemohla mít děti, měla i potíže s pitím alkoholu a zdravotní problémy. Návrh na rozvod podala manželka a v srpnu 2010 byli rozvedeni. Dále součástí spisu je potvrzení Vězeňské služby ČR o propuštění z výkonu trestu odnětí na svobodu dne 15.12.2011, osobní svoboda byla omezena dne 8.6.2011. Dále obsahem správního spisu je rodný list vystavený Magistrátem města Olomouce ze dne 22.12.2011, ze kterého zjištěno, že otcem dítěte N. P., nar.X je žalobce, matkou J. P.

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[8] K žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě soud jen na tomto místě konstatuje, že usnesením ze dne 30.7.2012 č.j. 64Az 2/2012-20 žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[9] Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[10] Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

[11] V dané věci soud zkoumal toliko, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, tudíž zda v novém řízení, v pořadí druhém, žalobce uplatňoval nové důvody, které mu v předcházejícím řízení nebyly známy, zda je mohl vůbec z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. Žalobce v obou řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvod žádosti, že chce žít na území ČR se svou rodinou, když v prvním řízení chtěl žít se svou manželkou, se kterou v září 2007 uzavřel v ČR manželství a ve druhém řízení chtěl žít se svou družkou, se kterou žil od vánoc 2008 a jejich synem, nar. v r. 2010, a to za situace, kdy byl rozhodnutím soudu vyhoštěn z ČR. Oproti prvnímu řízení žalobce ve druhém řízení ještě navíc uvedl, že v r. 2001 měl na Ukrajině nehodu, při které zahynul jeden muž a jeho rodina je na něj naštvaná. Soud dospěl ke shodnému závěru s žalovaným, že žalobce v pořadí druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou jinou skutečnost, oproti prvnímu řízení. Je pravdou, že v životě žalobce došlo ke změně v osobě partnerky, kdy v prvním řízení chtěl žít s manželkou a ve druhém řízení s přítelkyní a jejich dítětem. Navíc žalobce uvedl, že se svou současnou přítelkyní bydlí již od vánoc 2008, tedy ještě v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany (rozhodnuto bylo dne 15.4.2009) a tuto skutečnost v prvním řízení neuvedl. Nicméně základ, že v ČR chce žít se svou rodinou, zůstává stejný. Pokud se týká nově uvedené skutečnosti, že v r. 2001 došlo k autonehodě, při které zahynula jedna osoba a jeho rodina je na něj naštvaná, pak žalobce toto buď vědomě v prvním řízení zamlčel, nebo spekulativně toto použil až v následném řízení. Nicméně se jedná o skutečnost, která nebyla předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, z důvodu zavinění žalobcem.

[12] Otázku, zda jsou dány podmínky pro zastavení řízení, je však nutno zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25.1.2011, č.j. 5 Azs 6/2010-107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, vyplývá, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud dále v usnesení ze dne 7.4.2011, č.j. 5 Azs 5/2011 uvedl, že ze zásady non-refoulement (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993

Sb.) vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. I za situace, kdy je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, pokud jde o důvody azylové, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody doplňkové ochrany (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007, č.j. 9Azs 23/2007-64, a také závěry vyslovené v rozsudku ze dne 8.9.2010, č.j. 6Azs 15/2010-82 Sb. Závažnou újmou podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. Pokud žadatel v tomto ohledu nic netvrdí a v průběhu řízení se žádná informace o možné vážné újmě neobjeví, nemusí její případnou existenci správní orgán sám vyhledávat, avšak musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, že hrozba vážné újmy nebyla v řízení tvrzena ani nevyšla najevo. V souzené věci správní orgán plně akceptoval svou povinnost zabývat se i situací v zemi původu a své povinnosti dostál.

[13] Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou

důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Soud konstatuje, že žalovaný se podrobně ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval a soud se s názorem žalovaného i za současné situace ztotožnil. Při hodnocení této otázky soudem je však nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“*

[14] Žalobce nesplňuje výše uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Vážná újma i pronásledování může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Je všeobecně známo, že na Ukrajině t.č. existují vnitřní konflikty, které započaly v roce 2013 v souvislosti s přípravami asociační dohody s Evropskou Unií, následovaly vnitřní nepokoje spojené s krymskou krizí a také se snahami o připojení dalších částí Ukrajiny k Ruské federaci. Tyto vnitřní nepokoje nepostihují celé území Ukrajiny, jsou soustředěny zejména v převážně ruský mluvících oblastech a městech na jihovýchodní Ukrajině. Místem pobytu žalobce na území Ukrajiny byla Zakarpatská oblast, tedy západní část Ukrajiny, která není stávajícími událostmi nijak zásadně zasažena, a nelze tudíž dovodit, že žalobci hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Nelze v tomto smyslu zohlednit ani žalobcem tvrzenou obavu ze strany soukromých osob, pozůstalých po spolujezdci při nehodě v r. 2001. Žalobce ani sám netvrdil, že byl touto rodinou natolik pronásledován, že se cítil ohrožen a ani neměl potřebu vyhledat pomoc u státních orgánů, tedy ani netvrdil neschopnost státních orgánů mu zajistit ochranu a bezpečí.

[15] K námitkám žalobce stran procesních pochybení, která jsou citovaná v odstavci [1] tohoto rozsudku, soud konstatuje, že takto formulované žalobní námitky jsou zcela obecné a není z nich patrné, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl žalovaný dopustit. Přesto krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný prováděl dokazování za účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí obsah správních spisů a odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[16] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podle § 51 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

pokračování

- 9 -

64Az 2/2012

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 25. listopadu 2014

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně